

Státní oblastní archiv v Plzni

Velkostatek Doubí

(1747) 1754–1948

Inventář

EL NAD č.: 182

AP č.: 720

Mgr. Vladimír Červenka

Klášter 2016

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	14
III. Archivní charakteristika archivního fondu	15
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	18
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	19
Seznam použitých pramenů a literatury	20

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk	24
Příloha č. 2: Struktura archivního fondu	25
Příloha č. 3: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Doubí	26

Inventární seznam:

I. KNIHY	33
A) Dominikální agenda	33
B) Přenesená agenda	33
II. SPISOVÝ MATERIÁL	34
A) Manipulované spisy	34
B) Nemanipulované spisy	34
III. MAPY	35

I. Vývoj původce archiválií

Ves Doubí (alternativně i Dub, německy Aich, Aicha, ve starších pramenech Aych, Ayche, Aüch, Eiche, Eych, latinsky Quercus) leží 6 km jihozápadně od centra města Karlovy Vary, k němuž náleží jako místní část. Již ve 14. století byla střediskem malého šlechtického statku, který však byl až do 17. století v lenním vztahu ke královskému hradu Loket jako takzvané Steinlehen. Jeho prvním zatím známým lenním držitelem byl jistý Frenclin („Frenclini de Quercu“) připomínaný roku 1369 jako patron kostela v nedaleké, dnes zaniklé vsi Obora (Thiergarten). V následujícím období je znám Ješek „von der Aych“ (1397) a Hans von der Aich (1434). Roku 1447 bylo zdejší opevněné sídlo, náležející tehdy jistému Tannbergerovi, dobyt a pobořeno oddíly města Lokte při tažení proti okolní loupeživé šlechtě.

Ve druhé polovině 15. a první čtvrtině 16. století se na Doubí objevují příslušníci rodu Hieserle (psáno též Hysserle, Hiesserle) von Chodau, pocházejících z nedaleké vsi Chodova, k nimž snad podle totožného erbovního znamení štiky náležel i výše uvedený Hans von der Aich. Nejprve je zde v letech 1460–1476 připomínán Heinrich a pak Bernhard doložený šlikovským urbářem Loketska k roku 1525. V Doubí, jež bylo tehdy řazeno mezi léna východní části Loketska zvané Unterland, je citovaným urbářem zaznamenáno ve sledovanou dobu sedm poddanských usedlostí.

Po polovině 16. století jsou v držení léna připomínáni příslušníci rodu Mulzů von Waldau (Walda), od nichž získal Doubí roku 1570 Hans Winkler von Heinfeld, představitel rodu, který se na Loketsku udržel až do počátku 18. století a v historii Doubí se objevil vícekrát.

Po Hansi Winklerovi následovali v držbě statku postupně jeho synové Wolf Ernst (připomínán v letech 1591–1596) a Haubold (doložen v letech 1598–1615). Za nich lze již na sklonku 16. století doložit jako příslušenství statku ovčín.

Po Bílé hoře vlastnila Doubí Anna Unruherová, rozená von der Jahn, a to až do roku 1633, kdy statek zakoupil císařský důstojník Lothar von Langenberg. Jako jeho držitel je uváděn kupříkladu v soupisu loketských lén z roku 1640 („*Das Ritterguth Aych dem Lothario von Langenbergk daselbst*“). Roku 1646 mu bylo Doubí propuštěno z manství. Zemřel již v prosinci následujícího roku a statek přešel na vdovu Johannu rozenou Winklerovou von Heinfeld. Z roku 1651 máme zprávu, že zde žila se třemi sirotky z winklerovského a jedním z unruherovského rodu (Unruher von Ober Chodau), jimž zřejmě dělala poručnici.

Johanna Langenbergerová odevzdala Doubí záhy své dceři z prvního manželství Marii Susanně von Steinsdorf, rozené von Caran, která ho ale již 31. prosince 1653 prodala za 4 500 rýnských zlatých Euphemii Katharině Winklerové von Heinfeld, rozené von Rebitz. Ta požádala roku 1656 jménem svým a svého manžela Hanse Friedricha Winklera von Heinfeld úřad desk zemských v Praze, aby jim bylo zapsáno do dědičného vlastnictví. Tím definitivně zanikl lenní vztah k loketskému hradu a Doubí se stalo svobodným (alodním) statkem.

V roce 1654 je jako majitel Doubí uváděn již zmíněný Hans Friedrich Winkler. Tehdy zde bylo 18 poddanských usedlostí s celkovou výměrou zemědělské půdy 61 ½ jitra.

Smlouvou z 23. dubna 1666 postoupil Hans Friedrich statek se šlechtickým sídlem („*Das adelige Sitz und Wohnhauß alhier zur Aich*“) a dalším příslušenstvím, mimo jiné i s pivovarem, krčmou, mlýnem a právem rybolovu na Ohři a Teplé až k Cihelnám, za 10 000 rýnských zlatých svému synovi Heinrichu Lotharovi Winklerovi von Heinfeld. Ten vlastnil Doubí až do roku 1680, kdy ho za sumu 15 200 rýnských zlatých prodal kněžně Marii Benigně Franzisce Piccolomini d'Arragona, rozené vévodkyni von Sachsen-Lauenburg, která ho připojila k Dalovicím (Dallwitz). Pobývala na dalovickém sídle a vystupuje mimo jiné mezi dobrodinci kostela sv. Anny v Sedlci (Zettlitz), k jehož farnímu obvodu Dalovice i Doubí příslušely. V roce 1687 však oba statky pozbyla. Převzal je její bratr Julius Franz vévoda von Sachsen-Lauenburg, pán na Ostrově, Toužimi, Brložci a Údrči. Statek Doubí s rytířským sídlem (*Rittersitz*) ovšem ještě téhož roku odprodal za 16 100 rýnských zlatých znovu Heinrichu Lotharovi Winklerovi von Heinfeld, Dalovice pak v následujícím roce Georgu Juliovi Mulzovi von Waldau. Několik let trvajícím spojení obou statků tak skončilo.

Heinrich Lothar Winkler von Heinfeld si Doubí ponechal jen do roku 1692, kdy ho za 21 000 rýnských zlatých prodal svému švagrovi, císařskému důstojníku Adamu Bernhardu Unruherovi von Ober Chodau. Ten podnikl barokní přestavbu doubského sídla a roku 1700 nechal s povolením pražské arcibiskupské konzistoře postavit v nádvoří soukromou kapli. Poslední vůlí z 5. února 1710 odkázal Doubí své druhé manželce Eleonoře Marii Anně rozené hraběnce von Metternich, Winneburg und Beilstein. Oba patřili mezi významné dobrodince farního kostela v Sedlci.

Adam Bernhard Unruher zemřel 23. února 1712 jako poslední svého rodu. Manželka jej následovala v květnu 1715. Doubí přešlo odkazem na její neteř Josephu Eleonoru Marii Metternichovou, která se roku 1719 provdala za Julia Heinricha Mulze von Waldau. Také manželé Mulzovi projevovali přízeň farnímu kostelu v Sedlci, pamatovali ovšem i na zámeckou kapli v Doubí. Josepha Eleonora Marie jí odkázala ve své poslední vůli

z 16. listopadu 1743 částku 200 zlatých na různé opravy a potřeby, Julius Heinrich Mulz si zase na církevních úřadech vyžádal prodloužení a rozšíření mešní licence, aby se v kapli mohly sloužit mše i o svátcích. Vymohl pro ni odpustkové privilegium a posledním pořízením z 15. září 1757 ustanovil, aby bylo dbáno o jeho zachování, co nejdéle to bude možné a určil částku 200 zlatých na sloužení mše s kázáním o poutním svátku Nejsvětější Trojice, jíž byla kaple zasvěcena, tak, jak tomu bylo za jeho života. V roce 1759 je při ní doložen i domácí kaplan Franz Anton Laurenz Künl.

Hospodářskou situaci statku za Mulzů přibližuje tereziánský katastr. Statek tvořila, stejně jako po celou dobu jeho existence, jediná ves – Doubí s 19 zemědělskými usedlostmi. Příslušející rustikální půdu tvořilo 103,2 strychů polí, 22,2 strychů pozemků ležících ladem a louky na 34,2 vozů. Přebytky zemědělské produkce prodávali poddaní do blízkých královských měst Horního Slavkova a Karlových Varů. Ve vsi byl dále kovář, řezník, bednář a hostinský. Krčmu postavil a nějakou dobu provozoval sám správce statku Georg Adam Miller († 1738), od roku 1754 pak jeho syn Friedrich Miller a po něm řadu let další příslušníci téže rodiny.

Dominikální majetek představoval v první řadě dvůr, k němuž příslušelo 184 strychů polí (7,3 strychů bylo pronajato poddaným), 30 strychů ladem ležící půdy, 135 strychů pastvin a louky na 46 vozů, dále ovčín (roku 1715 s 35 ovce) a v neposlední řadě pivovar s ročním výstavem 64 $\frac{1}{6}$ sudu. Ten se v pozdějších letech existence hlásil k roku 1753 jako k datu založení. Z pramenů je ovšem známo, že pivovar fungoval v Doubí již roku 1666 (viz výše).

Lesní hospodářství sestávalo z 30 strychů lesů zvaných Luderstamm, Heyl a Dofler Berg a 150 strychů porostlin. K vodnímu hospodářství náležely dva panské mlýny celkem o 3 kolech na nestálé vodě a 5 rybníků (Dvorský, Schmehrler, Prostřední, Zadní, Pfalter). Územím statku protékala řeka Ohře, ta však nebyla příliš vhodná k rybolovu, neboť ji znečišťovaly odpady z horních měst a různé minerály. Držely se v ní proto jen malé ryby.

Sídlo majitele a správy statku, označované jako vrchnostenský dům, se nacházelo ve špatném stavu.

Ve sledované době je jako majitelka Doubí uváděna Josepha Eleonora Maria Mulzová, rozená von Metternich, která zemřela 19. září 1755. Teprve poté převzal statek do plného vlastnictví ovdovělý Julius Heinrich Mulz von Waldau († 7. července 1758). Protože z jeho manželství s Josephou Eleonorou Marií nevzešel dědic, který by se dožil dospělosti, odkázal Julius Heinrich Mulz již citovaným testamentem z 15. září 1757 Doubí svému prasynovci Wolfgangu Juliovi von Schönau na Dalovicích (Dallwitz), Krásné Lípě (Schönkind, dnes zaniklá obec nedaleko Kostelní Břízy na Sokolovsku) a Ruprechtově (Ruppelsgrün), který

statek úředně převzal roku 1758. Po dalších 80 let pak bylo Doubí spojeno osobou majitele a také hospodářskou a politickou správou s blízkým statkem Dalovice, ačkoli zůstávalo chápáno jako samostatný statek, k čemuž přispívala i skutečnost, že s Dalovicemi bezprostředně nesousedilo.

Wolfgang Julius von Schönau, bývalý hejtman Litoměřického kraje, zemřel 30. října 1789 na Krásné Lípě a rodinný majetek zdědili jeho dva synové Johann Nepomuk a Wenzel. Až do roku 1794 ho drželi společně, poté se dědicky vyrovnali tak, že Johann Nepomuk měl bratra vyplatit a převzít všechny tři rodinné statky. Dle odhadu provedeného 28. června 1793 byla jejich hodnota následující: Doubí – 34 809 zlatých, 51 krejcarů a 1 denár, Dalovice – 43 325 zlatých, 25 krejcarů a 2 denáry, Krásná Lípa – 44 564 zlatých, 34 krejcarů a 3 denáry.

Johann Nepomuk von Schönau byl 27. ledna 1819 povýšen do stavu svobodných pánů. Na svých statcích se pustil do podnikatelských aktivit. Roku 1804 zahájil v Dalovicích výrobu kameninového zboží, pro niž hned v následujícím roce získal potřebné státní povolení s právem založit pro tento účel továrnu. Vlastnil také dům v Karlových Varech, v němž 13. listopadu 1821 zemřel. Doubí po něm zdědil jeho nejstarší syn Wolfgang Julius (* 21. dubna 1753 v Dalovicích), v jehož osobě pokročila přeměna dosud velkostatkářského šlechtického rodu v rod spíše podnikatelský a úřednický. Během svého života totiž zastával podobně jako jeho stejnojmenný děd funkce ve státní správě, a to jako krajský komisař v Kouřimi, Rakovníku, Litoměřicích a Žatci. Také jeho strýc Wenzel (1760–1840) byl státním úředníkem; působil jako silniční komisař v různých krajích.

V podnikatelských aktivitách navázal Wolfgang Julius na svého otce, když s povolením centrálních úřadů, které si vyžádal roku 1830, přidal k produkci kameninového zboží v Dalovicích výrobu porcelánu. Hlína pro potřeby porcelánky se těžila přímo na velkostatku a byl zde rovněž hnědouhelný důl.

Pozornost věnoval baron Schönau i dalším oblastem. Nechal vysazovat topolové aleje, založil švestkový sad a chmelnici. Roku 1825 zřídil v Doubí obecnou školu, které daroval bývalý úřednický dům č. p. 2 a převzal vůči ní povinnosti patrona.

Dne 16. srpna 1834 prodal Wolfgang Julius svobodný pán von Schönau Doubí i Dalovice Wilhelmu Johannu Wenzelu Lorenzovi. Nový majitel nebyl šlechtic ale měšťan, narozený ovšem ještě do selské rodiny v Sedlci u Karlových Varů. Byl představitelem sociální vrstvy, která se sice nemohla opírat o urozený původ, ale díky podnikatelským a obchodním aktivitám dokázali její příslušníci nashromáždit dostatečný kapitál na to, aby jej mohli investovat do nákupu realit, včetně menších zemskodeskových statků. Lorenz ovšem upřednostňoval Dalovice (zde se mu také v srpnu 1834 narodil syn Alfred), které si ponechal

až do roku 1850, zatímco Doubí prodal již v roce 1838 rytíři Friedrichu Mathiasovi von Neupauer. Tím došlo také k administrativnímu oddělení obou dosud spojených statků.

Neupauer pocházel z nobilitované vídeňské velkoobchodnické rodiny a prostřednictvím manželky Theresie byl spřízněn s významným podnikatelským a velkostatkářským rodem Veithů, který byl tehdy veřejně známý svou podporou obrozeneckých snah a kulturním mecenátem. Kromě Doubí vlastnil rytíř Neupauer na Loketsku nějakou dobu také statky Děpoltovice (Tüppelsgrün, Tippelsgrün) a Horní Chodov (Ober-Chodau). Byl rovněž pánem na Stránově a Vrutici v Boleslavsku a později na Golčově Jeníkově u Čáslavi. Statek Doubí ovšem držel jen krátce. Již 8. října 1839 ho prodal Karlu Wilhelmu Ludwigovi von Trotha. Ten byl důstojníkem pruské armády a pro koupi statku v Čechách se rozhodl poté, co roku 1837 pobýval v Mariánských Lázních na léčení. Po ztrátě oka a následném odchodu z armády se na Doubí odstěhoval, aby se věnoval jeho správě. Měl zálibu v koních a významně se zajímal o chov ovcí. Situaci statku Doubí v době, kdy byl jeho majitelem, osvětluje Sommerova topografie.

Statek Doubí, ohraničený na západní a severní straně tokem Ohře a na straně východní tokem Teplé, na jihu pak sousedící s panstvím Bečov měl rozlohu 662 jiter a 821 čtverečných sáhů, z čehož dominikální půda tvořila 513 jiter a 852 čtverečných sáhů. Největší část představovaly lesy (297 jiter a 500 čtverečných sáhů), souhrnně označované jako Tafelwald.

Zemědělská půda byla obhospodařována z panského dvora ležícího přímo v Doubí. Mimo ves, jihozápadním směrem, se nacházela myslivna a takzvaný *Galtenhöfchen*, pravděpodobně menší dvůr pro chov jalového dobytka, s chlévy a obydlím ovčáka. Vrchnost chovala na statku (dle údajů k roku 1837) 5 koní, 52 kusů hovězího dobytka (z toho 1 plemenného býka, 28 krav, 12 telat, 8 tažných a 3 mladé voly) a 540 ovcí.

Vodní hospodářství mělo nepatrný význam. Počet rybníků klesl na dva, které navíc ani nesloužily k chovu ryb, nýbrž jen jako vodní nádrže pro protipožární účely. Mlýny (v polovině 18. století dva) nejsou zmiňovány.

Z průmyslových podniků byl v provozu pivovar na 6 sudů várky a vinopalna. Jejich produkce směřovala do místní krčmy a restaurace, která se nacházela přímo na zámku a v letních měsících byla navštěvována karlovarskými lázeňskými hosty, neboť Doubí již tehdy patřilo k oblíbeným výletním místům. Restauraci vrchnost pronajímala; jedním z nájemců byl místní krejčí Johann Rau, a to nejpozději od roku 1826 až do své smrti v roce 1833.

Zámek, jakožto sídlo vrchnosti a správy statku, byl zajímavou architektonickou památkou ukrývající v sobě gotické konstrukce. Na středověký původ ukazovala i jeho vyvýšená

poloha, jež vyplývala z původních obranných potřeb. Nejspíše někdy v první polovině 18. století byl zámek rozšířen přístavbou. V nádvoří stála již dříve zmiňovaná kaple Nejsvětější Trojice prohlášená roku 1774 za veřejnou (takto označována jak v Sommerově topografii, tak v úředních dokumentech z let 1851 a 1852). Její provoz financovala vrchnost z pozice patrona. Sloužily se v ní poutní i jiné mše a udílely svátosti. V dubnu 1765 zde („*in capella domestica Aichensi*“) byl kupříkladu pokřtěn syn zámeckého pána Wolfganga Julia von Schönau a v letech 1820–1826 zde nechal křtít své děti správce statku Balthasar Siegl. Při kapli je roku 1825 zmiňován samostatný duchovní, penzionovaný diecézní kněz. Funkci domácího kaplana nejspíše plnil také „*sacerdos emeritus*“ Joseph Rösch, který zemřel na zámku v Doubí roku 1814 ve věku 77 let. V neposlední řadě příslušel k zámku park se vzácnými stromy, především jehličnany a okrasná zahrada rozkládající se za panským dvorem.

Ves Doubí čítala na sklonku patrimoniálního období 71 domů s 485 obyvateli, včetně jedné židovské rodiny, která provozovala kramářství a podomní obchod. Hlavním zdrojem obživy bylo zemědělství a chov dobytka, významné zastoupení měla ovšem i řemesla. Sommerova topografie uvádí celkem 16 mistrů s 10 tovaryši a 5 učni. Ve vsi fungovala škola pod patronátem vrchnosti, která zaměstnávala a platila učitele. Na bohoslužby docházeli věřící do farního kostela v Sedlci na statku Děpoltovice.

V květnu 1847 Karl Wilhelm Ludwig von Trotha Doubí prodal a odstěhoval se do Karlových Varů. O dva roky později pak zakoupil statek Klenová na Klatovsku.

Staronovým majitelem doubského statku se stal Friedrich Mathias von Neupauer, ale jen na krátko, neboť ještě téhož roku ho prodal Johannu Möhlingovi, bývalému hormistrovi a substitutovi horního soudu v Horním Slavkově, nyní pražskému měšťanovi, a jeho manželce Emilii rozené Lippertové. Pro Doubí nastalo období industrializace. Již roku 1851 byl poblíž zámku zřízen buchar na vodní pohon a v následujícím roce nechal velkostatkář postavit na Ohři nový jez.

Möhling ovšem podnikal především ve výrobě porcelánu. Roku 1843 se po smrti svého tchána Johanna Georga Lipperta stal spoluvlastníkem porcelánky v Horním Slavkově, nejstarší, která na českém území vznikla. Oproti svým předchůdcům se soustředil především na zvýšení objemu produkce, při čemž její výtvarná stránka ustupovala do pozadí. V roce 1847 však svůj podíl v porcelánce prodal společníkovi Augustu Haasovi a o dva roky později si v Doubí založil vlastní porcelánku se třemi pecemi. Stála na pravém břehu Ohře v dnešní Studentské ulici. Výroba v ní započala ovšem až poté, co byl roku 1852 spuštěn provoz mlýna na porcelánovou masu, který nechal Möhling zbudovat na ostrově u obilního mlýna. Malírna

a sklad produkce se zpočátku nacházely na zámku, až roku 1854 byla za porcelánkou postavena zvláštní budova pro malírnu. Pro usnadnění běžné dopravy a dovozu materiálu nechal Möhling udělat pod zámeckou skálou na břehu Ohře cestu až k mlýnu na masu (udržována měla být na náklady velkostatku) a dal zřídit přes řeku přívoz pro vozy a dobytek.

Porcelánka v Doubí se vyznačovala jakostním materiálem, kterým Möhling zásoboval i další porcelánky, a hromadnou výrobou výtvarně průměrného zboží. Majitel, který zde sám působil jako modelér, tak uplatnil v Doubí trend, který nastolil již v Horním Slavkově.

Rozvoj výroby porcelánového zboží znamenal nové pracovní příležitosti, a tak zatímco ještě před polovinou 19. století bylo pro místní lidi hlavním zdrojem obživy zemědělství a chov dobytka, po roce 1850 jich již značné množství pracovalo na různých pozicích v porcelánce. Nicméně velkostatkář zemědělské hospodaření nepomíjel a v panském dvoře, který provozoval ve vlastní režii, nechal postavit nové budovy, sýpku a úřednický byt.

Majitelem Doubí zůstal Johann Möhling do roku 1862, kdy statek i s porcelánkou prodal baronu Franzi von Ziegler z Würzburgu a odstěhoval se do Horního Slavkova, kde 12. prosince 1871 zemřel.

Ziegler si však Doubí ponechal jen krátce a již roku 1863 odprodal statek za 116 000 zlatých vídeňské měny okresnímu hejtmanovi v Karlových Varech Johannu Miesslovi von Zeileisen, ovšem bez porcelánky, kterou získal za 75 000 zlatých karlovarský hoteliér Carl Anton Anger († 1893). Od té doby tedy již nebyla porcelánka provozována velkostatkářem. Dodejme jen, že za nového majitele byla v letech 1869–1872 významně rozšířena. V roce 1901 ji získala firma Ludwig Engel & Sohn a od roku 1922 byla součástí koncernu EPIAG.

K 25. listopadu 1863 změnil statek Doubí opět svého vlastníka, když ho za 119 000 zlatých vídeňské měny odkoupila Anna Starková, rozená Heinzlová, majitelka hostince „Zum goldenen Schilde“ v Karlových Varech pro svou dceru Marii Berthu, od roku 1865 provdanou za Julia Gabriela, velkostatkáře v Kozlově u Bochova.

Za Starkových došlo roku 1863 k požáru zámku. V roce 1866 však musel být již po opravě, neboť tehdy sem zavítala během pobytu v Karlových Varech arcivévodkyně Sophie, matka císaře Františka Josefa I. Roku 1870 nechal místní hostinský Johann Bachmann postavit poblíž zámku most přes Ohři, tehdy ovšem ještě dřevěný.

Od Marie Berthy Gabrielové (Starkové) koupil statek Doubí 1. června 1877 za 144 000 zlatých Karel Bubeníček, statkář z Unhoště, s manželkou Emmou. Významně ho zvelebil. Prováděl promyšlené zalesňování, zemědělskou půdu obhospodařoval podle nejmodernějších metod, na vysoké úrovni byl chod dobytka. Přikupoval pozemky, dbal o údržbu cest. Když v květnu 1879 vyhořel panský pivovar, podnikl jeho rekonstrukci a modernizaci. Nový

parostrojní pivovar na 50 hl várky s maximální kapacitou 20 000 hl ročního výstavu a skladovacími prostory na 6 000 hl byl uveden do provozu již 2. ledna 1880. Živelní pohromy postihly i další objekty velkostatku. V květnu 1884 vyhořela panská myslivna a v listopadu 1887 sýpka. Mezitím podnikl velkostatkář další rozsáhlou stavební akci. Na jaře 1884 byly totiž strženy dosavadní zámecké budovy, na jejichž místě postavil doubský stavitel Rudolf Michael Mader podle plánů jistého architekta z Berlína nový, dvoupatrový zámek v neorenesančním stylu s celkem 30 pokoji a zimní zahradou. Na přilehlých budovách se uplatnily prvky maurské architektury; v neorománském duchu byla upravena zámecká kaple Nejsvětější Trojice. Do nových budov se rodina velkostatkáře nastěhovala 1. srpna 1885.

Mimo vše uvedené se projevovali manželé Bubeníčkoví rovněž dobročinností vůči místnímu obyvatelstvu. Kupříkladu z finančního odkazu Emmy Bubeníčkové zakoupila obec bývalý hostinec pro účel zřízení obecního domu a chudobince.

Karel Bubeníček zemřel 1. října 1887, manželka Emma ho následovala o dva roky později. Doubí připadlo dědicům. Statek měl v tu dobu (podle údajů publikovaných roku 1891) rozlohu 333,41 ha, z čehož 76,09 ha tvořily pole, 27,74 ha louky, 0,91 ha zahrady, 15,56 ha pastviny, 179,11 ha les, zbytek připadal na zastavěné plochy a neproduktivní půdu. Velkostatkář provozoval ve vlastní režii parostrojní pivovar a dvůr. Pěstovány byly obvyklé druhy obilí (žito, pšenice, ječmen, oves), luštěniny, brambory, krmná řepa, v malém rozsahu i zelenina. Při hlavních polních cestách byly vysázeny ovocné stromy. Choval se allgäuský a český skot. Převážně smrkové lesy tvořící jeden ucelený revír produkovaly palivové a užitkové dřevo. Z lovné zvěře zde byli zastoupeni srnci, zajáci, tetřevi, koroptve a sluky. Rybníční hospodářství mělo zanedbatelný význam. S blízkým městem Karlovy Vary bylo Doubí spojeno okresní silnicí; územím statku procházela státní silnice směrem na Bečov nad Teplou.

K 1. lednu 1894 došlo ke změně majitele statku, když jej za 400 000 zlatých koupil od dědiců po Karlovi a Emmě Bubeníčkových velkopřemýslník Johann Baptist (Hans) Czjžek (psáno též Czjzek). Podnikal ve výrobě porcelánu. Od roku 1867 byl se svým bratrancem Georgem Haasem majitelem porcelánky v Horním Slavkově, která dodnes funguje pod názvem Haas & Czjzek. Roku 1872 k ní připojili i podnik v Dolním Chodově. Johann Czjžek byl dále majitelem řady obchodů, tkalcoven a přádelen v Čechách, Moravě a v Uhersku. Roku 1900 spoluzakládal vagónku ve Studénce. Mezitím přikoupil ještě velkostatek Smidary u Nového Bydžova. Roku 1899 byl za své zásluhy o industrializaci monarchie povýšen do šlechtického stavu s predikátem „von Smidaich“ (po roce 1918 psáno „Czjžek-Smidaich“).

Do Doubí přijel nový majitel s manželkou 2. května 1894 a byl zde slavnostně uvítán. S obcí udržoval dobré vztahy a u příležitosti svých osmdesátých narozenin roku 1921 jí daroval 3 500 Kč na dobročinné účely.

Způsob hospodaření na velkostatku zůstával i za Johanna Czjžka podobný jako v předešlém období. Došlo ovšem k rozšíření pivovaru, který měl na počátku dvacátého století již kapacitu 100 hl na jednu várku s maximálním ročním výstavem 35 000 hl piva. Jeho produkce byla propagována pod značkou „Schlossbrauerei Aich“ nebo „Aicher Schlossbräu“. Záměr prodeje, jak jej naznačuje údaj ze schematismu velkostatku vydaného roku 1906, se neuskutečnil a pivovar byl provozován ve vlastní režii i nadále.

Značný rozvoj doznala i obec Doubí. Zatímco roku 1869 zde žilo v 92 domech 916 obyvatel, v roce 1910 jich bylo již 2 056 a domů 152. Obyvatelstvo bylo zprvu výhradně německé, po první světové válce se sem stěhovali již i Češi a příslušníci dalších národností. Fungovala zde škola (od roku 1935 byla v Doubí i česká škola a školka), pošta s telegrafní a telefonní stanicí, záložna. Díky trati Mariánské Lázně – Karlovy Vary, zprovozněné roku 1898, měla obec železniční spojení. Nádraží se nacházelo v Březové, necelé 2 km od centra obce (zastávka Doubí u Karlových Varů byla zřízena až později).

Po vzniku samostatného Československa byl velkostatek Doubí rovněž pojat do pozemkové reformy, a to s celkovou rozlohou 312,42 ha, z čehož na zemědělskou půdu připadalo 107,45 ha. Protože ta tedy nepřesahovala zákonem stanovenou hranici 150 ha na jednu osobu vlastníka, byl velkostatek 17. července 1924 ze záboru propuštěn prakticky beze změn (parcelaci byl podroben pouze 1 ha půdy). Jeho majitelem byl stále Johann Czjžek-Smidaich, a to až do roku 1925, kdy ve věku 83 let zemřel. Velkostatek zdědila jeho dcera Alice, též majitelka zámku Niedekreuzstetten v Dolním Rakousku, od roku 1902 provdaná z JUDr. Viktora Riedla von Riedenstein, c. k. dvorního a ministerského radu ve Vídni.

Stav velkostatku Doubí za Alice Riedl-Riedensteinové přibližuje schematismus vydaný roku 1933. Celková rozloha byla udávána 334,06 ha, z toho 99,49 ha polí, 28,32 ha luk, 0,82 ha zahrad, 18,48 ha pastvin, 183,84 ha lesa a 0,15 ha rybníků; zbytek představovaly zastavěné plochy, cesty a neproduktivní půda. Ve vlastní režii byl provozován pivovar s maximálním ročním výstavem 25 000 hl registrovaný pod názvem „Schloßbrauerei in Aich, Czjžek Hans“, sladovna zásobující pivovar, ale produkující též slad, mláto a sladový květ (pro krmné účely) na prodej, dále parostrojní cihelna, mlýn s elektrickým pohonem a lesní hospodářství. Dvůr měl v pronájmu Josef Haidl z Doubí. Kromě již zmíněných pivovarských komodit dodával velkostatek na trh běžné zemědělské produkty, dobytek, ryby, zvěřinu, ovoce, dřevo, písek, kámen a cihlářské výrobky.

Majitelka velkostatku bydlela převážně ve Vídni nebo na zámku Niederkreuzstetten. S obcí ovšem podobně jako její otec udržovala pozitivní vztahy. Za podporu, kterou s manželem poskytovali obecním zařízením, škole a místním spolkům se představenstvo obce na svém zasedání dne 8. července 1935 usneslo udělit jim děkovný diplom.

Po druhé světové válce byl Alici Riedl-Riedensteinové velkostatek na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. z 21. června 1945 o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa zkonfiskován a převzat do národní správy. Majitelka se sice snažila právní cestou protestovat, mimo jiné s odvoláním na svou „rakouskou národnost“, ale bezvýsledně. Okresní národní výbor v Karlových Varech ji výměrem ze dne 27. září 1948 č. j. 27964/48-VI-26 označil za osobu německé národnosti a odvolání zamítl. Jeho rozhodnutí následně potvrdila komise pro pozemkovou reformu Zemského národního výboru usnesením z 22. listopadu 1948. Velkostatek Doubí tak definitivně přestal existovat jako samostatná hospodářská jednotka v soukromém vlastnictví.

Správním střediskem lenního a později alodního statku Doubí bylo místní panské sídlo stojící ve výrazné poloze na pravém břehu řeky Ohře, které je doloženo již od 15. století. Ve starších pramenech bylo označováno jako „obydlí“ (*Wohnhauß*) nebo „šlechtické sídlo“ (*das adeliche Sitz*), teprve v 18. století se hovoří o zámku. Po konfiskaci velkostatku byl zámek od roku 1950 pronajat Československým stavebním závodům, které si zde zřídily archiv plánové dokumentace. Následujícími majiteli byla Okresní správa státních silnic v Karlových Varech (1960) a Zemědělský stavební podnik (1968). V současnosti se objekt nachází v soukromém vlastnictví.

Hlavní správní orgán statku představovala vrchnostenská kancelář. Pro starší období však nemáme o jejím fungování a struktuře žádné podrobné informace. Nicméně za představitele vrchnostenské správy lze považovat jistého Martina, který je roku 1583 titulován jako „*der Winkler Schreiber*“, tedy jako písař Winklerů (míněno Winklerů von Heinfeld, aktuálních majitelů statku). Podobně je tomu zřejmě i u Georga Süßnera doloženého v letech 1615–1624 pod označením „písař“, respektive „úřední písař“ (*Schreiber, Amptschreiber*). Souběžně s ním ale vystupuje k roku 1623 Martin Erlbeck (Ehrlbeck) jako „*Amptman zu Aich*“ (úředník na Doubí), o deset let později označovaný jako „*hauptmann zuer Aych*“. Soudě dle posledně uvedeného titulu, stál právě on v čele administrativy statku.

V 18. století se již pro vrchní úředníky na Doubí prosazuje obvyklé označení správce (*Verwalter*), respektive úřední správce (*Amtsverwalter*), jak dokládají zápisy v pozemkových

knihách, v nichž je možno sledovat také jejich posloupnost, jakkoli mezerovitou. Protože do kompetence správce spadalo mimo jiné právě vedení pozemkových knih, bývá někdy označován i jako „*Grundbuchsführer*“ (vedoucí pozemkových knih); jeho roli v záležitostech nižšího soudnictví pak vyjadřoval občasný titul „*Gerichtsactuar*“ (soudní aktuár). Po josefínských reformách ovšem přešla většina příslušné soudní agendy na justiciára, který se tak stal dalším úředníkem vrchnostenské kanceláře. Na Doubí je spolehlivě doložen od roku 1802. Během první poloviny 19. století se v pozemkoknižních zápisech objevují jména několika aktuárů – úředních písařů, z nichž jeden, Anton Pokorny, zastupoval ve třicátých letech justiciára. Na samém počátku 19. století lze doložit, že v kanceláři pracovali také praktikanti.

Z hlediska správního vývoje je důležitou skutečností, že v letech 1758–1838 měl statek Doubí podruhé ve své historii (poprvé to bylo v období 1680–1687), nyní ale dlouhodobě, stejného majitele s blízkými Dalovicemi. Vrchnostenská kancelář byla pro oba statky společná. Po větší část tohoto období sídlila na Doubí. Dokládají to formulace datací pozemkoknižních zápisů (1765: „*so geschehen im Schloß Aych*“; 1770: „*so geschehen Amt Aych*“; 1776: „*Amts Kantzley Aych*“; 1802: „*Aktum Amtskanzlei Aicha*“; 1807: „*Gegeben auf meinem Schloße zu Aich*“ apod.). Jen pro léta 1788–1800 můžeme podobným způsobem vysledovat, že přinejmenším kancelář úřadovala střídavě na obou místech (1788: „*Schloß Dallwitz*“; 1790: „*geschehen Schloß Aycha*“; 1793: „*Geschehen Amt Dallwitz*“; 1794: „*geschehen Schloß Dallwitz*“; 1800: „*Actum Amtskanzley Dallwitz*“; „*vom Wirthschaftsamte Aicha*“ apod.).

Když bylo Doubí roku 1838 odprodáno jinému majiteli, skončilo i administrativní spojení s Dalovicemi. Byl ustanoven nový správce, stávající justiciár Joseph Hable ovšem nejméně do roku 1845 pracoval pro oba statky. V tuto dobu lze kromě správce a justiciára doložit i dalšího úředníka – hospodářského správce, do jehož kompetence spadala s největší pravděpodobností správa dvora a zemědělství statku.

Po převzetí přenesené politické a soudní agendy nově zřízenými okresními úřady a soudy roku 1850 se správa velkostatku zredukovala prakticky jen na hospodářské a majetkové záležitosti. V čele stál správce (*Verwalter*), později titulovaný i jako administrátor a nakonec ředitel. Finanční záležitosti měl na starosti účetní. Praxi konal v kanceláři hospodářský adjunkt. Zemědělskou výrobu řídil hospodářský správce (*Ökonomie Verwalter*), který je na velkostatku doložen již roku 1848. Na vlastní provoz dvora ovšem dohlížel šafář (*Hofbesorger*). Správu lesního hospodářství vykonával lesní, respektive hajný (*Forstaufseher, Heger*). Mezi úředníky byl počítán i zámecký zahradník.

Do roku 1863 spadala pod velkostatek porcelánka, která měla své úřednictvo – ředitele a účetního. První z účetních porcelánky, kterého se podařilo v pramenech dohledat, Eduard Siegl († 1853), vykonával stejnou funkci i pro velkostatek.

Pivovar byl pronajímán, ze strany velkostatku ovšem na něj dohlížel kontrolor. V pronájmu býval čas od času i dvůr.

V roce 1933 sestával úřední aparát z ředitele velkostatku a pivovaru v jedné osobě, účetního, technického úředníka, správce pronajatého dvora, sládka, správcové a lesního hajného.

Po konfiskaci roku 1945 se velkostatek dostal pod národní správu, kterou vykonával František Petříček.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

O podobě, struktuře a uložení úřední spisovny velkostatku Doubí máme vzhledem k torzovitosti dochovaných archiválií jen skrovné informace. Oprávněně lze předpokládat, že byla situována v areálu zámku. Podle údajů obsažených v kronice obce Doubí se v 19. století nacházel v přízemí samostatné budovy na nádvoří byt úředního sluhy, v patře pak kanceláře a pokoj. S velkou pravděpodobností byla právě v blízkosti úřadovny vrchnostenské správy také spisovna. Zda ji nějak poškodil požár zámku roku 1866, nevíme. Během pobytu americké a posléze sovětské armády, které zámek obsadily v květnu 1945, vzal ovšem z větší části z své. Dochovalo se jen torzo, které zahrnuje převážně úřední knihy a nepatrný zlomek spisového materiálu.

Naprostou většinu úředních knih tvoří knihy pozemkové, ovšem ani ty nejsou dochovány kompletně. Kronikář obce Doubí, řídící učitel Franz Baier, který s nimi a s dalšími písemnostmi ze zámeckého archivu pracoval, když sestavoval výklad starších dějin obce, uvádí celkem 7 pozemkových knih, které můžeme až na výjimky dobře ztotožnit s dochovanými, ačkoli patrně nejde o úplný výčet. U jedné se dochoval i původní titulní list, jehož znění odpovídá charakteristice v obecní kronice, podobně jako tamtéž udávaná datace vzniku. Nezvěstná či spíše nedochovaná je ovšem nejstarší kniha, která měla být založena roku 1660 (nebo v ní byly takto datované zápisy jako priora). Obsahovala prý záznamy o postupech dominikálních pozemků, mimo jiné správci Georgu Adamu Millerovi († 1738) pro výstavbu hospody. Podobně je tomu i s další dominikální knihou založenou údajně asi roku 1800. Ze spisového materiálu uvádí kronikář Baier výslovně smlouvu uzavřenou roku

1780 mezi majitelem statku Doubí Wolfgangem Juliem von Schönau a Franzem Lugerthem o prodeji mlýna na Ohři. Situaci v tomto ohledu komplikuje i skutečnost, že v letech 1758–1838 bylo Doubí spojeno s Dalovicemi a oba statky měly jednu vrchnostenskou kancelář. Některé knihy, zejména dominikální, byly vedeny pro oba statky, ale po znovuosamostatnění Doubí zůstaly na Dalovicích. Každopádně po zrušení patrimoniální správy byly roku 1850 odevzdány Okresnímu soudu Karlovy Vary. Jeho úředníci pak do nich ještě nějakou dobu zapisovali, než byly založeny nové.

U okresního soudu se pozemkové knihy nacházely až do roku 1931, kdy byly na základě rozhodnutí ministerstva spravedlnosti č. 5962/31 z 24. února 1931 a dekretu presidia vrchního soudu v Praze č. 8389/22/31 z 28. února 1931 předány do péče Archivu země České v Praze. Šlo celkem o 25 knih, z nichž 10 bylo výslovně označeno, že jsou z proveniencie správy statku Doubí, dalších 9 knih pak z velkostatku Dalovice a 6 knih společných pro oba statky. Roku 1959 proběhla revize a 21. února 1961 byly v rámci souboru více než 10 000 pozemkových knih převzaty Státním archivem v Plzni (č.j. Sar 26/1-63). Následně probíhalo od roku 1966 jejich zpracování formou kartotéčních lístků. Počátkem 70. let byly rozděleny do fondů velkostatků, z jejichž činnosti vzešly. V přírůstkové knize a v evidenčním listu jsou jako přírůstek zaneseny pod datem 28. června 1972 (KP 6/72). Jejich počet je však nejasný. V inventárním seznamu vypracovaném již v lednu 1972 je uvedeno 5 pozemkových knih z let 1675–1881 a 2 lesní hospodářské plány z roku 1943. K 30. listopadu 1987 ovšem vykazuje evidenční list celkem 16 úředních knih o časovém rozsahu 1675–1943. Zde došlo zřejmě k nějakým evidenčním zmatkům. Podobně nejasná je také situace spisového materiálu a map, které představují torzo původní spisovny. Za jakých okolností byly do archivu převzaty, není zpracovateli této archivní pomůcky známo. Pouze v knize přírůstků je k 29. říjnu 1998 (KP 67/98) dodatečně zaneseno, že byl převzat celý fond o časovém rozsahu 1675–1948 a 4 evidenčních jednotkách.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond *Velkostatek Doubí* obsahuje archiválie z let (1747) 1754–1948 o celkové metrži 0,40 bm. Tvoří jej 12 úředních knih, 1 karton a 2 mapy. Původcem archiválií je správa velkostatku. Většina pochází z patrimoniálního období (do roku 1850), ostatní z posledního desetiletí existence velkostatku. Časový rozsah fondu byl upraven podle data vzniku nejstarší a nejmladší archiválie. Nejlépe, i když nikoli kompletně (viz kapitola II), se

dochovaly pozemkové knihy. Z dalších úředních knih jsou zastoupeny dva lesní hospodářské plány vyhotovené roku 1942. Spisový materiál je dochován torzovitě. Tvoří jej zlomek signovaných pozůstalostních spisů z roku 1825 (*Judiciale*), přehled majetkoprávního vývoje statku Doubí a seznam dalších statků na Loketsku, obojí z první poloviny 19. století a dále spisy z doby národní správy a z doby konfiskace statku roku 1948.

Pro orientaci ve fondu byl před započítím inventarizace k dispozici pouze jednoduchý inventární soupis vyhotovený a posléze o jednu položku doplněný Květoslavou Haubertovou v lednu 1972 ve žlutické pobočce Státního archivu v Plzni, kde byl fond dlouho uložen, a dále kartotéční lístky k pozemkovým knihám. Po přestěhování fondu ze Žlutic na pracoviště Klášter u Nepomuka v roce 2006 došlo k revizi evidenčních jednotek. Počet pozemkových knih byl při tom snížen na 10, neboť část jich byla přeřazena do fondu *Velkostatek Dalovice*. V důsledku toho byl upraven také časový rozsah fondu na 1747–1860. Lesní hospodářské plány tedy zjevně vykazovány nebyly, neboť se nejspíše již v tu dobu nacházely v kartonu spolu se spisy. K dalšímu přerozdělení pak došlo během generální inventury 2012–2013. Výchozím kritériem bylo poslední uložení pozemkových knih před jejich úředním uzavřením a odevzdáním okresnímu soudu v Karlových Varech v roce 1850. Tehdy byla na zadní předsádku či poslední folio správcem Josephem Farkašem napsána a podepsána uzavírací doložka datovaná 9. června 1850 a otištěna pečetí z červeného vosku s erbem bývalého majitele Karla von Trotha a opisem AMTSSIEGEL VON AICH *. To posloužilo k určení, kde se v tu dobu příslušné knihy nacházely. Jejich počet ovšem zůstal i po uvedeném přerozdělení nezměněn. Před započítím pořádacích prací bylo tedy po všech uvedených úpravách vykazováno na evidenčním listu fondu 10 úředních knih, 1 karton spisů a 1 mapa s celkovou metráží 0,40 bm.

K pořádacím pracím, jejichž výstupem je tato archivní pomůcka, bylo přikročeno v roce 2015, a to společně s inventarizací fondu *Velkostatek Dalovice* kvůli již uvedenému společnému majetkovému a správnímu vývoji obou statků ve druhé polovině 18. a první polovině 19. století. Archiválie byly uspořádány a archivní pomůcka vyhotovena podle metodického pokynu ředitele SOA v Plzni pro zpracování archiválií a tvorbu archivních pomůcek č. j. SOAP/006-0767/2010 z 12. března 2010, dodatku k tomuto pokynu č. j. SOAP/006-1300/2014 s platností od 15. července 2014 a podle základních pravidel (*Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu, Sborník archivních prací X, 1960, č. 2, s. 215–310; Michal WANNER a kol. Základní pravidla pro zpracování archiválií. Praha : Odbor archivní správy a spisové služby MV, 2013, kapitola 2).*

Úřední knihy jsou rozděleny do skupin *Dominikální* a *Přenesená agenda*. V prvně jmenované jsou zařazeny oba lesní hospodářské plány. Jde o identické knihy, jedna však obsahuje pozdější vpisky. Nově byly vykázaný jako dvě samostatné evidenční jednotky, neboť předtím byly uloženy v kartonu spolu se spisovým materiálem.

Skupinu *Přenesená agenda* tvoří pozemkové knihy. Při pořádání došlo především k prověření a úpravě jejich časových rozsahů. Jako priora byly uvedeny datace zápisů vzniklých před založením příslušné knihy, zapsaných tudíž dodatečně, a jako posteriora zápisy učiněné úředníky okresního soudu po uzavření knih kanceláří velkostatku. Prius nejstarší z nich se promítlo do časového rozsahu fondu.

Všechny pozemkové knihy obdržely pravděpodobně právě na okresním soudu zcela novou vazbu, při čemž až na dvě výjimky (inv. č. 4 a 7) zanikly původní desky, hřbety a titulní listy, ze kterých by bylo možno převzít originální názvy. Ty byly tudíž použity jen v uvedených dvou případech.

Pro lepší badatelskou orientaci byla do inventárního seznamu zanesena také dominikální pozemková kniha obsahující zápisy i pro statek Dalovice, který byl s Doubím dlouhodobě spojen (1758–1838), ale jinak ponechaná ve fondu *Velkostatek Dalovice* pod inv. č. 2. V inventárním seznamu je vyznačena kurzívou.

Spisový materiál je rozdělen na *Manipulované* a *Nemanipulované spisy*. První skupina obsahuje torzo původní registraturní skupiny *Judiciale*. Jde o spisy opatřené signaturou *Judiciale, Fach 12, Fasc. 1*. Do druhé skupiny je zařazen ostatní spisový materiál.

V případě map došlo ke změně v počtu evidenčních jednotek. Celkem se jedná o tři listy, které byly původně považovány za samostatné mapy, během generální inventury 2012–2013 byly ovšem přehodnoceny na jednu mapu o třech listech. Ve skutečnosti jsou to ale dvě mapy, přičemž jedna sestává z dvou listů.

Během pořádacích prací nebylo ve fondu skartováno.

Jazykem archiválií je v drtivé většině němčina. Čeština se objevuje pouze u písemností z doby po roce 1945, kdy byl velkostatek pod národní správou.

Případná poškození jsou u knih blíže specifikována v příslušných inventárních záznamech. Nejčastěji jedná o poškození prachem a vodou. U spisového materiálu a zvláště u map jsou to trhliny.

Místní jména jsou v inventáři používána podle *Statistického lexikonu obcí České republiky* z roku 2013. Vzhledem k malému rozsahu fondu nebyly vyhotoveny rejstříky.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Badatelské využití archivního fondu *Velkostatek Doubí* výrazně limituje jeho torzovitost. Téměř ucelený soubor představují pozemkové knihy, které mohou posloužit jako zdroj informací o situaci poddaných na malém statku v jazykově a národnostně německé oblasti od poloviny 18. století do konce patrimoniálního období a samozřejmě též jako pramenná základna pro rodopisce. Doporučuje se studovat je spolu s pozemkovými knihami uloženými ve fondu *Velkostatek Dalovice*, neboť většina v popisovaném fondu dochovaných pozemkových knih pochází z období, kdy byly oba uvedené statky spojeny osobou majitele a správou. Některé zápisy pro Doubí se tak nachází rovněž v dominikální pozemkové knize uložené ve fondu *Velkostatek Dalovice* pod inv. č. 2. Je proto do inventárního seznamu fondu *Velkostatek Doubí* zanesena, ale vyznačena kurzívou. Naopak nejstarší pozemková kniha pro statek Doubí z let (1747) 1754–1820 (inv. č. 3) obsahuje zápisy týkající se pronájmu panské vinopalny v Dalovicích Židům Abrahamu Löwlovi (1760) a Veitu Salomonovi (1765) či kapitálu kaple ve vsi Vysoké, která jinak příslušela ke statku Dalovice.

Jakým způsobem bylo pečováno o lesy velkostatku za druhé světové války, ilustrují dochované lesní hospodářské plány (inv. č. 1 a 2) a dvě lesní mapy revíru Doubí (inv. č. 17 a 18), které nejspíše sloužily jako příloha k nim. Vývoj v následujícím období, kdy byl velkostatek pod národní správou, pak dokumentují lesnické výkazy (inv. č. 15).

Z dalšího spisového materiálu stojí za pozornost přehled vlastníků statku Doubí od poloviny 17. do první poloviny 19. století. Obsahuje výčet majetkových transakcí s odkazy na příslušné zápisy v deskách zemských.

Zajímavé informace poskytuje rovněž zamítnutí odvolání majitelky Alice Riedl-Riedensteinové proti konfiskaci velkostatku roku 1948 (inv. č. 16).

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Archivní fond *Velkostatek Doubí* o časovém rozsahu (1747) 1754–1948 uspořádal v období od července do prosince 2015 Mgr. Vladimír Červenka ve Státním oblastním archivu v Plzni, pracoviště Klášter u Nepomuka. Inventář sestavil a úvod k němu napsal v dubnu a květnu 2016 rovněž Mgr. Vladimír Červenka.

V Klášteře 12. 12. 2016

Mgr. Vladimír Červenka

Seznam použitých pramenů a literatury

Nevydané prameny:

ANM, *Sbírka genealogická H*, sign. 71 – Winkler z Hainfeldu.

ANM, *Sbírka genealogická CH*, sign. 20 – Mulz z Waldau, sign. 26 – Šén z Šénu.

NA, fond *Česká dvorská kancelář*, inv. č. 592, sign. II A 4, kart. 189.

NA, fond *Desky zemské větší*, sign. 310, 318, 126, 420.

NA, *Sbírka genealogická Dobřenského*, inv. č. 958, 1257.

NA, fond *Úřad desk zemských, Deskové listiny*, inv. č. 2256, kart. 66, inv. č. 3032, kart. 81, inv. č. 3307, kart. 86.

SOA v Plzni, *Sbírka matrik západních Čech*, sign. Horní Slavkov 31, 57, sign. Karlovy Vary 003, 049, sign. Kostelní Bříza 29, sign. Lázně Kynžvart 51, sign. Oloví 03, sign. Sedlec 001–005, 015–018, 035, 036, 045, 047, 063–065, 091, 047, 105, 106, 131, 141, 144 [online]. Dostupné z <www.portafontium.eu>.

SOkA Karlovy Vary, *Archiv obce Doubí /nezpracováno/*, Gedenkbuch der Ortsgemeinde Aich, (1891) 1921–1924; Gemeinde Gedenkbuch, 1925–1939 [online]. Dostupné z <www.portafontium.eu>.

SOkA Karlovy Vary, *Farní úřad Sedlec /nezpracováno/*, Liber Memorabilium Ecclesiae Zettlicensis cum Offertis Annaeis, 1695–1895 [online]. Dostupné z <www.portafontium.eu>.

Zámek Kynžvart (knihovna), sign. 28-C-6 (18827), Kž. 3890/716 (Diplomatische Geschichte des... Geschlechts der dermaligen Reichsgrafen von Metternich-Winneburg und Beilstein) [online].

Dostupné z <www.manuscriptorium.com/cs>.

Tištěné a zpracované prameny

BURDOVÁ, Pavla – CULKOVÁ, Dagmar – ČÁŇOVÁ, Eliška – LIŠKOVÁ, Marie – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český*. Svazek 3 – *Dominikál*. Praha, 1970, s. 306.

ČÁŇOVÁ, Eliška (ed.). *Soupis poddaných podle víry z roku 1651 : Loketsko*. Svazek 1–2, Praha, 1993, s. 27–29.

DOSKOČIL, Karel (ed.). *Berní rula 2, Popis Čech r. 1654 : Souhrnný index obcí, osad a samot k berní rule*. Praha, 1953, s. 413.

FANTA, Gustav. *Statistik und Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes und der landwirtschaftlichen Industrien Böhmens*. Prag, 1891, s. 32.

Handbuch des Königreichs Böhmen (ročníky 1844–1847).

Jahrbuch des deutschen Adels. Dritter Band. Berlin, 1899, s. 629.

GNIRS, Anton (ed.). *Karlsbader Geschichtsquellen in den älteren Ratsschriften der Stadt Elbogen : Als Beiträge zur Sozial- und Wirtschaftsgeschichte der Kurstadt für die Zeit des 16. bis 18. Jahrhunderts*. Karlsbad, 1928.

CHALUPA, Aleš – LIŠKOVÁ, Marie – NUHLÍČEK, Josef – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český*. Svazek 2 – *Rustikál (kraje K–Ž)*. Praha, 1966, s. 144–145.

LUSTIG, Rudolf – SVĚTNIČKA, František. *Schematismus des Großgrundbesitzes in Böhmen*. Prag, 1933, s. 579–580.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topografisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals u. s. w.* Prag, 1880, s. 50.

PROCHÁZKA, Johann F. *Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen. Adressen sämtlicher bei der Oekonomie, Forstwirtschaft und Industrie angestellten Beamten, Pächter u. s. w.* Prag, 1887, s. 33.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topographisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals, u. s. w.* Prag, 1891, s. 67–68.

SCHALLER, Jaroslav. *Topographie des Königreichs Böhmen*. Zweyter Theil – *Ellbogner Kreis*. Prag, 1785, s. 155.

Schematismus des Königreichs Böhmen (ročníky 1805, 1808, 1811–1843).

SCHREIBER, Rudolf (ed.). *Das Elbogner Urbar der Grafen Schlick von 1525*. Prag 1934.

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen; statistisch-topographisch dargestellt*. Fünftehnter Band – *Elbogner Kreis*. Prag, 1847, s. 256–257.

Statistický lexikon obcí České republiky 2013. Praha, 2013.

TINGL, František Antonín (ed.). *Liber secundus confirmationum ad beneficia ecclesiastica Pragensem per archidioecesim nunc prima vice typis editus, inchoans ab anno 1369 usque 1373*. Praha, 1868, s. 16.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus velkostatků v Království českém*. Praha, 1894, s. 79.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus des Grossgrundbesitzes und grösserer Rustikalgüter*. Prag, 1900, s. 102–103.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus und Statistik des Grossgrundbesitzes und grösserer Rustikalgüter im Königreiche Böhmen*. Prag, 1906, s. 110.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus landtäflicher Güter, grösserer Rustikalwirtschaften, Beamten und Pächter*. Prag, 1910, s. 78–79.

VOŽENÍLEK, Jan. *Předběžné výsledky československé pozemkové reformy : Země česká a Moravskoslezská*. Praha, 1930, s. 14.

Literatura

ČERNÝ, Václav. *Slovníček archivní terminologie II : Názvosloví pro zemědělsko-lesnické archivy*. Praha, 1955.

GNIRS, Anton. *Topographie der historischen und kunstgeschichtlichen Denkmale in dem Bezirke Karlsbad*. München, 1996, s. 11–13.

LOEW, Anton Carl. *Kurzgefasste aber vollständige Chronik der weltberühmten Cur- und Badestadt Karlsbad seit deren Entstehung bis auf unsere Tage*. Karlsbad, 1874, s. 145–146.

MAŠEK, Petr. *Šlechtické rody v Čechách, na Moravě a ve Slezsku od Bílé hory do současnosti. Díl I – A–M*. Praha, 2008, s. 161.

POCHE, Emanuel. *Český porcelán*. Praha, 1954, s. 67–68.

RYŠAVÝ, Vratislav. Nová zámecká kaple v Doubí. *Historický sborník Karlovarska*, 1999, roč. VII, s. 101–107.

TROTHA, Thilo von. *Vorstudien zur Geschichte des Geschlechts von Trotha*. Coblenz, 1860, s. 183.

Internetové zdroje

Stránka *Kartotéky Augusta Sedláčka* [online]. Dostupné z <www.augustsedlacek.cz>.

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk

ANM	Archiv Národního muzea
AP	archivní pomůcka
bm	běžný metr
č.	číslo
č. j.	číslo jednací
ed. edd.	editor, editoři
EL NAD	evidenční list národního archivního dědictví
ev. j.	evidenční jednotka
inv. č.	inventární číslo
kar	karton
kart.	karton
KP	kniha přírůstků
Kž.	Kynžvart
map	mapa
NA	Národní archiv
roč.	ročník
s.	strana
Sar	Státní archiv (spisová značka)
Sb.	sbírka (zákonů)
sign.	signatura
SOA	Státní oblastní archiv
SOkA	Státní okresní archiv
ukn	úřední kniha

Příloha č. 2: Struktura archivního fondu

	Časový rozsah	Inv. č.	Počet ev. j.
I. KNIHY			
<u>A) Dominikální agenda</u>	1942–1948	1–2	2 ukn
<u>B) Přenesená agenda</u>	(1747) 1754–1850 (1881)	3–12	10 ukn
II. SPISOVÝ MATERIÁL			
<u>A) Manipulované spisy</u>	1825	13	1 kar
<u>B) Nemanipulované spisy</u>	[1800]–1948	14–16	
III. MAPY	1942	17–18	2 map

Příloha č. 3: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Doubí

Osobní jména majitelů a úředníků nejsou počesťována a jsou uváděna v podobě, v jaké se vyskytují v pramenech a literatuře. Kurzíva vyznačuje data příslušné písemné zmínky, která ovšem nemusí být totožná se skutečným počátkem nebo koncem držby statku či výkonu funkce.

Majitelé

<i>1369</i>	Frenclin z „Dubu“
<i>1397</i>	Ješek „von der Aych“
<i>1434</i>	Hans von der Aich
<i>1447</i>	Tannberger
<i>1460–1476</i>	Heinrich Hieserle von Chodau
<i>1523</i>	Hanns Thumßhirm na Tuhnicích
<i>1525</i>	Bernhard Hieserle von Chodau
<i>1562</i>	Kaspar Mulz von Waldau
do 1568	Johann Adam a Johann Georg Mulzové von Waldau, nezletilí synové Kaspara
<i>1568–1570</i>	Fabian Mulz von Waldau, bratranec a poručník Johanna Adama a Johanna Georga, společně s Albrechtem Globnarem von Globen
<i>1570–1579</i>	Hans Winkler von Heinfeld
<i>1589–1591</i>	dědicové Hanse Winklera von Heinfeld, společně
<i>1591–1596</i>	Wolf Ernst Winkler von Heinfeld, syn Hanse
<i>1598–1615</i>	Haubold Winkler von Heinfeld, bratr Wolfa Ernsta
<i>1616–1619</i>	Georg Friedrich Hofer von Lobenstein
<i>1622–1633</i>	Anna Unruherová von Ober Chodau, rozená von der Jahn
<i>1633–1647</i>	Lothar von Langenberg, † prosinec 1647
<i>1647–1651</i>	Johanna von Langenberg, rozená Winklerová von Heinfeld, vdova po Lotharovi, † 24. 8. 1673 v Oloví
do 1653	Maria Susanna von Steinsdorf, rozená von Caran, dcera Johanny z prvního manželství
<i>1653–1661</i>	Euphemia Katharina Winklerová von Heinfeld, rozená von Rebitz († srpen 1661) s manželem Hansem Friedrichem Winklerem von Heinfeld
<i>1661–1666</i>	Hans Friedrich Winkler von Heinfeld, sám
<i>1666–1680</i>	Heinrich Lothar Winkler von Heinfeld, syn Hanse Friedricha

- 1680–1687 Maria Benigna Franziska kněžna Piccolomini d'Arragona, rozená vévodkyně von Sachsen-Lauenburg
- 1687 Julius Franz vévoda von Sachsen-Lauenburg, bratr Marie Benigny Franzisky
- 1687–1692 Heinrich Lothar Winkler von Heinfeld, podruhé, † 26. června 1702 v Oloví
- 1692–1712 Adam Bernhard Unruher von Ober Chodau, † 23. února 1712
- 1712–1715 Eleonora Maria Anna Unruherová von Ober Chodau, rozená hraběnka von Metternich-Winneburg und Beilstein, † 7. května 1715 v Kynžvartu
- 1715–1755 Josepha Eleonora Maria Mulzová von Waldau, rozená hraběnka von Metternich-Winneburg und Beilstein, neteř Eleonory Marie Anny Unruherové, † 19. září 1755
- 1755–1758 Julius Heinrich Mulz von Waldau, vdovec po Josephě, † 7. července 1758
- 1758–1789 Wolfgang Julius von Schönau, prasynovec Julia Heinricha Mulze, † 30. října 1789 v Krásné Lípě
- 1789–1794 Johann Nepomuk a Wenzel von Schönau, synové Wolfganga Julia, společně
- 1794–1821 Johann Nepomuk (od 1819 svobodný pán) von Schönau, sám, † 13. listopadu 1821 v Karlových Varech
- 1821–1834 Wolfgang Julius svobodný pán von Schönau, syn Johanna Nepomuka
- 1834–1838 Wilhelm Johann Wenzel Lorenz
- 1838–1839 Friedrich Mathias von Neupauer
- 1839–1847 Karl Wilhelm Ludwig von Trotha
- 1847 Friedrich Mathias von Neupauer, podruhé
- 1847–1862 Johann Möhling s manželkou Emilií rozenou Lippertovou
- 1862–1863 Franz svobodný pán von Ziegler
- 1863 Johann Miessl von Zeileisen
- 1863–1865 Anna Starková, rozená Heinzlová
- 1865–1877 Marie Berta Starková, dcera Anny, s manželem Juliem Gabrielem († 23. dubna 1875)
- 1877–1887 Karel Bubeníček († 1. října 1887) s manželkou Emmou rozenou Kochovou
- 1887–1889 Emma Bubeníčková, vdova, † 14. srpna 1889
- 1889–1893 dědicové po Karlovi a Emmě Bubeníčkových
- 1894–1925 Hans Čžjžek von Smidaich, † 6. února 1925
- 1925–1945 Alice Čžjžek-Smidaich, provdaná Riedl-Riedenstein, † 9. října 1975 v Niederkreuzstettenu (Rakousko)
- 1945–1948 národní správa

Úředníci

Do roku 1850

A) Vrchní úředníci

1. Statek Doubí

1583	Martin, písař
1615–1624	Georg Süßner, písař
1623–1633	Martin Erlbeck (Ehrlbeck), úředník, hejtman
1723–1738	Georg Adam Miller (Müller), současně hostinský, † 19. července 1738
do 1742	Johann Christoph Fischer, † 21. července 1742
1757–1760	Johann Müller

2. Spojené statky Doubí a Dalovice

1770	Joseph [Bernhard] [Klitschcka]
1774–1776	Johann Konrad Wild
1777–1779	Ignaz Kirschner
1785–1786	Joseph Stöckl, † 12. června 1786
1786–1797	Franz Grämer, † 20. srpna 1797
1797–1799	Johann Schönthal (Schönthaal)
1800–1802	Kristoph Blasius Franz
1802–1814	Johann Michel, † 13. prosince 1814
1815–1818	Peter Wagner
1819–1833	Balthasar Siegel
1834–1838	Sigismund Schächer

3. Statek Doubí

1838–1850	Joseph Farkaß (Farkas, Farkasz, Farkacz)
-----------	--

B) Justiciárové

1802–1804	Anton Neuerer
1807–1812	Wenzel Tobis
1814	Joseph Musch
1815–1816	Michael Donatin
1817–1821	Joseph Fischer, v Nejdku, pak v Kraslicích

1822	Joseph Heinz
1823–1825	Johann Jettmar
1826–1838	Joseph Heinz, podruhé 1832–1834 Anton Pokorny, úřední písař (aktuár), zastupující substitut
1839–1850	Joseph Hable

C) Ostatní

1800	Karl Steidl, kancelářský praktikant
1800–1801	Alois Kallnocky, kancelářský praktikant
1826–1838	Anton Pokorny, úřední písař (aktuár), 1832–1834 substitut za justiciára, od 1838 správce statku Dalovice
1849–1850	Stengl, aktuár

Po roce 1850

A) Vrchní úředníci

1873	Otto Scharf
1893–1926	Georg Biebrach, administrátor, ředitel, předtím zplnomocněnec správy velkostatku a účetní, † 15. října 1926
1933	Ing. Ferdinand Walter, ředitel velkostatku a pivovaru
1946	František Petříček, národní správce

B) Účetní

do 1853	Eduard Siegl, současně účetní porcelánky, † 4. července 1853
1887–1891	Friedrich (Fritz) Poller
1891	Georg Biebrach, 1890 zplnomocněnec správy velkostatku, posléze administrátor a ředitel velkostatku, † 15. října 1926
1900–1902	Anton Kostelecky
1905–1910	Adolf Zimmermann
1933	Gregor Schopf

C) Hospodářští správci

1848–1852	Joseph Stohwasser, † 30. října 1852
1855–1858	Anton Roetz (Rötz)
1880–1910	Johann Filipisky, † 1. března 1910

D) Nájemci dvora

1870–1871 Adalbert Huněk, též sládek zámeckého pivovaru
do 1933 Josef Haidl, † 3. listopadu 1933

E) Správci dvora (šafáři)

1883 Anton Hlobil
1906 Karl Hablick
1933 Albert Heidl, správce pronajatého dvora

F) Sládci

1846–1852 Johann Trapp, † 9. ledna 1852
1856 Franz Joseph Heidl
1868 Johann Silbernagl
1871–1874 Adalbert Huněk, též nájemce dvora
1880–1882 Karl Barthl, † 27. července 1885
1883–1884 Alois Jindřich
1887–1897 Adolf Härtl
1899–1904 Karl Härtl, bratr předešlého, † 1. listopadu 1904
1906–1933 Josef Kallasch

G) Lesní správa

1880 Josef Nedbal, lesník
1881–1891 Johann Lorenz, lesní hajný
1891–1899 Michael Hahn, lesní hajný
1910 Rudolf Böcka, lesní hajný
1933 Ernst Jessl, lesní hajný

H) Zahradníci

1845–1851 Georg Schmidl
1854 Karl Hasselbauer
1889–1915 Johann Nepomuk Fischer

D) Úředníci porcelánky

<i>1858–1859</i>	Alois Schmidt, ředitel
do 1853	Eduard Siegl, účetní porcelánky a velkostatku, † 4. července 1853
<i>1860–1863</i>	Ignaz Schachtner, účetní
<i>1863</i>	Philipp Schaeffner, účetní

J) Ostatní

<i>1887–1891</i>	Johann Jesorka, hospodářský adjunkt
<i>1894</i>	Georg Gruss, hospodářský adjunkt
<i>1887–1894</i>	Franz Růžička, účetní a kontrolor pivovaru
<i>1896–1910</i>	Julius Lill, kontrolor pivovaru
<i>1933</i>	Franz Hrabák, technický úředník
<i>1933</i>	Dora Kallaschová, správčová

Inventární seznam

I. KNIHY

A) Dominikální agenda

1	Lesní hospodářský plán revíru Doubí pro období 1943–1952 (s pozdějšími přípisy)	1942–1948	ukn 1
2	Lesní hospodářský plán revíru Doubí pro období 1943–1952	1942	ukn 2

B) Přenesená agenda

3	Karlovy Vary 63
Dominikální pozemková kniha statku Doubí
Německy; 25 x 38 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození vodou, vybledlý inkoust); jmenný rejstřík	(1825) 1827–1850
(1861)	ukn 3
	Karlovy Vary 70
<i>Dominikální pozemková kniha statků Dalovice a Doubí
- zápisy pro statek Doubí jen do roku 1838</i>	(1825) 1827–1844	Vs
Dalovice
ukn 2
4	Karlovy Vary 60
Rustikální pozemková kniha statku Doubí
Německy; 22 x 35 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození prachem a vodou); obsah	(1747) 1754–1820	ukn 4
5	Karlovy Vary 62
Rustikální pozemková kniha statku Doubí (Aicher Rustical Grundbuch II)
Německy; 23 x 36,5 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození prachem); obsah	(1788) 1798–1826	ukn 5
6	Karlovy Vary 64
Rustikální pozemková kniha statku Doubí
Německy; 30,5 x 45,5 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození prachem, vybledlý inkoust)	(1824) 1828–1850
(1881)	ukn 6
7	Karlovy Vary 66
Kniha svatebních smluv statku Doubí (Guth Aycher Heürathskcontractten Buch. Nro. I)
Německy; 23 x 35,5 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození vodou); jmenný rejstřík	1798–1821	ukn 7

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
8	Karlovy Vary 75	Kniha svatebních smluv statku Doubí Německy; 23 x 36,5 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození prachem); jmenný rejstřík	(1824) 1829–1845 (1853)	ukn 8
9	Karlovy Vary 65	Kniha dlužních úpisů statku Doubí Německy; 25 x 38 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození vodou, trhlinami, vybledlý inkoust); jmenný rejstřík	(1805) 1806–1826	ukn 9
10	Karlovy Vary 74	Kniha dlužních úpisů statku Doubí Německy; 30 x 45 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození prachem); jmenný rejstřík	1826–1848	ukn 10
11	Karlovy Vary 311	Kniha kvitancí statku Doubí Německy; 30 x 45 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní (vazba silně uvolněna a odřena); jmenný rejstřík	(1821) 1830–1850 (1853)	ukn 11
12	Karlovy Vary 69	Kniha listin statku Doubí Německy; 29 x 43 cm; novější vazba z lepenky a papíru, hřbet potažen hnědou usní (poškození vodou a prachem); jmenný rejstřík	(1844) 1849–1850 (1853)	ukn 12

II. SPISOVÝ MATERIÁL

A) Manipulované spisy

13	Judiciale, Fach 12, Fasc. 1	Pozůstalosti (zlomek)	1825	kar 1
----	-----------------------------------	-----------------------	------	-------

B) Nemanipulované spisy

14		Přehled majetkoprávního vývoje statku Doubí a seznam dalších statků v Loketském kraji	[1800]–[1840]	kar 1
15		Výkazy národní správy o lesním hospodářství	1946–1948	kar 1
16		Zamítnutí odvolání Alice Riedl-Riedensteinové proti konfiskaci statku	1948	kar 1

Inv. Sign. č.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
--------------------------	--------------	----------------------	------------------

III. MAPY

17	Hospodářská mapa revíru Doubí
(Wirtschaftskarte, Revier Aich, Stand 1942)
Autor neuveden; 1 : 2880; rukopis; průsvitka; 2 listy
1., 2. list, 72 x 51 cm	1942	map 1
18	Porostní mapa revíru Doubí
(Revier Aich, Bestandskarte, Stand: 1942)
Autor neuveden; 1 : 10 000; rukopis; průsvitka;
35 x 42 cm	1942	map 2

Název archivní pomůcky:	Velkostatek Doubí
Značka archivního fondu:	Vs Doubí
Časové rozmezí:	(1747) 1754–1948
Počet evidenčních jednotek:	15 (12 úředních knih, 1 karton, 2 mapy)
Počet inventárních jednotek:	18
Rozsah v bm:	0,40
Stav ke dni:	12. 12. 2016
Zpracovatel archivního fondu:	Mgr. Vladimír Červenka
Zpracovatel archivní pomůcky:	Mgr. Vladimír Červenka
Počet stran:	36
Počet exemplářů:	5
Schválil:	Mgr. Petr Hubka, ředitel SOA v Plzni, dne 12. 12. 2016, č. j. SOAP/006-2652/2016